

Més que unes eleccions de club

Falta més d'un any per a les eleccions al F. C. Barcelona, però ja fa temps que els potencials candidats es belluguen per temptejar el terreny i mirar de consolidar-se. Hi haurà en joc un dels càrrecs públics amb més projecció del país, fet que converteix les eleccions blau-grana en tot excepte unes simples eleccions a la direcció d'un club esportiu.

Pel pes social, esportiu, mediàtic, per la projecció pública, fins i tot internacional, la presidència del F. C. Barcelona és molt més que la presidència d'un club esportiu. Malgrat que això molesti molts adversaris del barcelonisme, que critiquen que el Barça sigui considerat més que un club, i que se'n polititzi la representativitat, el fet és que tot allò que envolta aquesta entitat va molt més enllà dels paràmetres estrictament esportius. Per tot això, la presidència del club és un càrrec desitjat per molts, i sobre el qual recauen pressions que superen, de molt, les pròpies d'una gestió d'una gran entitat esportiva. I, com passa a les curses electorals de més alt nivell, la competició entre possibles candidats s'allarga molt més enllà de l'estricta període electoral previst als estatuts del club.

Rossell, el primer de moure's.

De fet, des que el 15 de juny de 2003, els socis del club van escollir l'advocat Joan Laporta i Estruch president del F.C. Barcelona, la presidència del club ha estat sotmesa a un bon *pressing* de part de diversos sectors polítics i mediàtics, que han considerat la gestió de Laporta i del seu equip massa catalanista. A aquestes pressions externes cal afegir-ne d'interne, fruit de la tensió entre el lideratge del president Laporta i del qui inicialment fou vice-president esportiu, Sandro Ros-

sell. Aquest segon va acabar dimitint, el 2 de juny del 2005, juntament amb els directius Jordi Moix i Josep Maria Bartomeu. Començava a gestar-se la possibilitat d'una candidatura crítica encapçalada per Sandro Rossell.

L'ex-directiu blaugrana, i inicialment ex-company electoral de Laporta, ha anat administrant –des que deixà la junta blau-grana– les seves intervencions públiques. La imatge d'executiu agressiu intrèpid es va bastir, en gran part, gràcies al fet de ser qui va materialitzar el fitxatge del crac brasiler Ronaldinho, avui en hores baixes.

Rossell ha anat administrant els seus silencis i les seves intervencions durant aquest període de temps, però sempre covant la possibilitat de ser l'alternativa a Laporta. Una de les seves reaparicions van ser arran de la publicació del llibre *Benvinguts al món real* (Columna, 2006). Al llibre, Rossell hi explica les seves experiències i receptes per a conèixer el món de l'esport i de l'empresa. Com els polítics en campanya, ningú que pretengui liderar res no es pot oblidar d'escriure un llibre que ofereixi les seves tesis al gran públic.

Com que fa temps que s'ha plantejat l'opció d'una futura candidatura de Sandro Rossell, és potser, segons algunes informacions publicades, una de les més avançades, que ja disposa d'un equip definit i d'unes bases de

programa electoral embastades. El diari *Sport* publicava el mes passat que la candidatura de Rossell ja consta de vuit membres confirmats. A banda dels seus ex-companyans de junta, Josep Maria Bartomeu, Xavi Faus, Jordi Moix i Jordi Monés –que van dimitir, com Rossell, durant la primera junta de Laporta–, la candidatura, segons el rotatiu esportiu, compta també amb els suports de Jordi Cardoner (nét de Nicolau Casaus), Josep Maria Prat, Eduard Coll i Manuel Arroyo (director de l'empresa Dorna).

La candidatura de Rossell disposa de complicitats en sectors mediàtics crítics amb l'actual president blau-grana. Tot i això, aquesta candidatura podria intentar sumar sectors procedents del nuïisme, amb la incorporació de Gabriel Masfurroll (president-conseller delegat d'USP Hospitals), amb qui Rossell manté una bona relació i que va formar part de juntes directives durant les presidències de Josep Lluís Núñez i de Joan Gaspart.

El mateix rotatiu esportiu apuntava també les línies programàtiques bàsiques de la candidatura de Rossell, per a les eleccions del 2010. Entre els punts que es destaquen hi ha la renovació de la plantilla del primer equip i també la revisió del projecte de remodelatge del Camp Nou –dissenyat per l'arquitecte Norman Foster–, per canviar-lo per una modificació estètica i funcional que modernitzi les instal·lacions i eviti la venda del Miniestadi. També proposa d'enderrocar el Miniestadi i construir un pavelló nou; reforçar el Barça Atlètic, l'equip filial de futbol, per fer-lo ascendir a la Segona Divisió A; i potenciar l'estructura del futbol base. Quant a infraestructures, proposa de construir un centre mèdic esportiu, que esdevingui referent internacional, i reforçar les instal·lacions de la ciutat esportiva del Barça, a Sant Joan Despí.

Rossell, doncs, continua esperant el millor moment i ja ha deixat clar que, per a ell, tot és a punt.

Fotografia de l'actual junta blau-grana, amb les autoritats de Viella, en una reunió de la directiva, ara fa unes quantes setmanes. A dalt, Sandro Rossell, que possiblement impulsarà una candidatura a la presidència del Barça, el 2010. A baix, Ferran Soriano, que també podria estar-hi disposat.

Soriano, rere les passes de Rossell. Una altra de les possibles candidatures que es podria articular és a l'entorn de Ferran Soriano, ex-vice-president econòmic del Barça. Ell, juntament amb set ex-dirigents més, van presentar la dimissió el juliol del 2008, després dels magres resultats de suport que la junta va rebre arran de la moció de censura presentada contra Laporta.

Fins llavors, havia anat prenent protagonisme dins de la junta, especialment després de la dimissió de Sandro Rossell, i molts el veien com el successor més que probable de Joan Laporta.

Soriano va fer-se famós per les presentacions públiques amb PowerPoint. Aquest programa per a presentar dades en públic és a l'abast de qualsevol usuari d'ordinador amb coneixements bàsics, però fou Soriano qui el va popularitzar a les mediàtiques compareixences públiques a can Barça, que, en part, gràcies a la comparació dels gestors anteriors del club, es van convertir en símbol de modernitat.

L'ex-vice-president econòmic té a favor la fama de gran gestor, atès que és un dels responsables del sanejament de la caixa blau-grana. Una

imatge que s'ha acabat de reforçar ara que s'ha fet públic el seu nomenament com a nou president del consell d'administració de la companyia aèria Spanair.

I, com Rossell, Soriano ha volgut explotar la imatge de jove executiu coneixedor de la gestió empresarial i esportiva. També la setmana passada, publicava la seva bíblia de les bones maneres per a una gestió esportiva-empresarial d'èxit: *La pilota no entra per atzar* (Ara Llibres).

Si finalment prospera aquesta candidatura, podria comptar amb el suport del seu company, Marc Ingla, i probablement amb més ex-dirigents que van dimitir després de la moció de censura del juliol passat.

En contra, Ferran Soriano té que no és Rossell, és a dir, no fou el primer de criticar el seu ex-company, Joan Laporta. Per això Soriano podria tenir dificultats a l'hora de representar els sectors antilaportistes del club, perquè Rossell és qui primer n'explotà el discurs. Tampoc no es podrà presentar com un dels principals avals de la bona gestió econòmica del club, perquè ell va ser l'impulsor de la sortida en tromba de vuit directius d'una junta que es trobava en el pitjor moment. Aquest fet li pot

dificultar el suport dels socis satisfets amb la junta actual, i que li poden retreure haver estat dels primers a saltar d'un vaixell que semblava que s'enfonsava. Aquest gest reforça la decisió d'aquells directius que van decidir de quedar-se per reactivar la situació; encara més vist l'èxit esportiu aclaparador que viu ara com ara el primer equip de futbol. Aquest èxit, val a dir-ho, pocs l'haurien imaginat després de la moció de censura del juliol de l'any passat, quan semblava que a l'equip de directius supervivent afins a Laporta els esperava un viacrucis.

Sigui com sigui, Soriano manté obertes totes les possibilitats, i les valorarà quan arribi el moment. Les possibilitats van de presentar-se com a candidat a donar suport a la candidatura que cregui més oportuna.

La junta actual espera el balanç. Però, siguin quines siguin les candidatures crítiques, la junta actual té clar que hi haurà una candidatura que en recollirà el testimoni. Així i tot, encara no s'ha decidit qui rellivarà el president Joan Laporta. La junta vol pactar el nom del futur candidat, però primer de tot vol esperar el balanç dels resultats esportius

Marc Ingla, Antoni Rovira, Ferran Soriano, Clàudia Vives-Fierro, Josep Vilaseca, Evarist Murtra i Xavier Cambra, a la conferència de premsa dels directius que van dimidir després de la moció de censura contra Joan Laporta (Albert Vicenç, que va dimidir el mateix dia, no apareix a la fotografia).

d'aquesta temporada, per no interferir en la dinàmica brillant del primer equip de futbol.

Un dels noms que havia sonat com a possible candidat per a rellevar Laporta era el vice-president primer de la junta, Alfons Godall, un dels directius de la màxima confiança del president, ja de la primera junta estant.

Però Godall ho va desestimar, en una junta delegada, i va anunciar que lligaria el seu futur al del president Laporta. Així doncs, diversos noms de directius han començat a configurar la travessa. El vice-president de màrqueting, Jaume Ferrer, ha expressat obertament la disponibilitat a encapçalar una candidatura de relleu de la junta actual, tot i que reconeix

que hi ha més companys seus prestos a assumir el repte. És el cas del vice-president esportiu, Rafael Yuste, o el vice-president econòmic, Joan Boix, o el de patrimoni, Joan Franquesa. Sigui com vulgui, tots destaquen que aquest debat no s'ha de precipitar i que primer cal treballar conjuntament per aconseguir els èxits esportius que enguany el club té a l'abast. Uns èxits que, d'una altra banda, donarien una bona empenta a la candidatura impulsada per la junta.

Les altres opcions. Hi ha més opcions que han començat a circular, de sectors disposats a impulsar possibles candidatures. Una de les que ha aparegut a la premsa s'articulava al voltant del president de Foment, Joan

Rossell, que seria molt ben vista per alguns sectors polítics i empresarials recelosos del perfil catalanista de la junta d'ara. De fet, aquesta possibilitat ja va començar a circular quan es va presentar la moció de censura contra Laporta.

Però també caldrà veure quin paper hi fan alguns ex-candidats que ja s'han enfrontat a Laporta. De moment, el seu principal rival el 2003, el prestigiós publicista Lluís Bassat, ha assegurat a EL TEMPS que descarta rotundament de tornar-se a presentar, i que donarà suport a la candidatura que consideri més adient.

També és previsible que hi treguin el cap, per dir-hi la seva, més candidats que ja s'han presentat anteriorment, com ara Jordi Medina, Josep Maria Minguella o Joan Majó i que, amb intents de candidatures pròpies o a través de suport a unes altres, intentaran influir en el signe de la futura direcció blau-grana.

Enric Rimbau

La junta actual vol presentar un candidat de consens, però abans vol veure els resultats esportius d'aquesta temporada